

den, staar den til Tjeneste. Naar den ærede Ordfører endogsaa syntes at hælde til den Anskuelse, at man i Motiverne maaske vilde dække over noget, som man ikke holdt af at sige, vil jeg meget henstille, at man siger, hvad man mener, der ligger bagved. Vi kan ikke, og jeg personlig kan ikke være tjent med, at man kommer og udslynger en Beskyldning om, at Motiverne er skrevne for at dække over noget, man ikke maa se. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne paa ny. Jeg sagde det i Gaar, og jeg synes, det maa være tilstrækkelig klart, at det Arbejde, der er, skal udføres. Der bliver ikke mere Arbejde den 1. April, end der var den 31. Marts.

Lad mig tage et enkelt Eksempel: Hvis den Dame, der nu i nogle Aar har siddet og skrevet for Timebetaling, ikke bliver fast ansat, vil hun selvfølgelig blive ved at skrive for Timebetaling, og hvis der bliver mere Arbejde, end hun kan overkomme at udføre for Timebetaling, kommer der en ny til, thi det er jo nødvendigt, at Arbejdet bliver udført. Der er ikke Tale om Forøgelse af Arbejdet, fordi der ikke er Tale om anden Forøgelse end den, der er almindelig i alle vore offentlige Kontorer. Der kommer selvfølgelig et Tidspunkt, hvor man vil sige: Nu er det bevist, at det er nødvendigt at have saadant ekstra antaget Mandskab og have det hele Tiden; og hvad skulde saa motivere, at de paagældende ikke med Hensyn til Lønningsforhold stilledes akkurat som dem, med hvem de sidder og arbejder sammen i samme Tid og med nøjagtigt samme Arbejde? Jeg synes, at det er meget vel motiveret, men der er gjort meget udførligere Rede derfor, end man har fundet Anledning til i de faa Bemærkninger — hvis man af Hensyn til et Forslag som dette om Kontordamerne skulde trykke et saadant Værk som det, jeg her viser de Herrer, i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, vilde disse blive 3 Gange eller maaske meget mere end 3 Gange tykkere. Er der imidlertid noget, Finansudvalget ikke finder tilstrækkeligt motiveret, er vi til Tjeneste, for vi har Materialet liggende, og jeg gaar ud fra, at naar man nedsætter Udvalg, Finansudvalg saavel som andre, er det bl. a., fordi Tingene derved faar Lejlighed til at lade nogle af deres Medlemmer undersøge saadanne Forhold, som der ikke kan gøres saa udførligt Rede for i Bemærkningerne til Lovforslagene. Jeg haaber, det maa blive sagt, hvad det er for Motiver, man mener, vi har villet dække over, for at der kan blive Lejlighed

til Imødegaaelse — hvis man virkelig har noget at fremføre, det maa man jo dog have, naar man kommer og siger, at dette er skrevet for at dække over noget andet.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet: Mazanti—Belfoft—Svensson. Jeg tror, der er nogen Misforstaaelse mellem Finansudvalget og Administrationen med Hensyn til dette Spørgsmaal. Den ærede Ordfører (N. P. Jensen) var inde paa en Redegørelse for de Forhandlinger, der i Fjor blev førte mellem Ministeren og Udvalget vedrørende det personlige Tillæg til Postmester Mazanti. Jeg maa maaske supplere denne Redegørelse ved at gøre opmærksom paa, at da Spørgsmaalet i Fjor i sin Oprindelse var et Spørgsmaal om Forstaaelsen af en Bestemmelse i Lønningsloven, og man havde anmodet om Samraad med mig angaaende det paagældende Andragende, fandt jeg, at det burde være Finansministeren og ikke mig, der afgjorde, om der var noget berettiget i Andragendet eller ikke, og derfor er Forhandlingen i Virkeligheden ført med Finansministeren, indtil det blev mig meddelt, at man maatte fastholde den Fortolkning af Lønningsloven, som medførte, at Mazanti ikke havde Ret til at tage sit personlige Tillæg fra Embedet i Fredericia med til sit nye Embede, men at man fandt, at der var nogen Billighed, der talte for, at han alligevel fik det. Med andre Ord, vi har i Administrationen forstaaet denne Afgørelse som en Afgørelse af et Punkt i Lønningsloven, ikke som en personlig Gunst for en enkelt bestemt Mand. Men er Forholdet det, som den ærede Ordfører siger, at det var Mening, at Mazanti skulde have et personligt Tillæg, men aldrig en, der kommer efter, maa jeg egentlig sige, at man burde have udtalt det i Fjor. Den ærede Ordfører gik ud fra, at deri, at der i Fjor ikke var Spørgsmaal om personligt Tillæg for andre, skulde ligge, at saa kunde der heller aldrig komme flere. Nej, naar man er gaaet ind paa gennem en Bevilling at give en mildere, en for de paagældende mere gunstig Fortolkning af en omtvistet Bestemmelse i Lønningsloven, har vi i Administrationen, indtil det modsatte siges, Lov til at gaa ud fra, at det er Mening paa den Maade at slaa fast, at en noget mildere Opfattelse af Lønningslovens Bestemmelse, en for de paagældende i økonomisk Henseende gunstigere, skal være gældende. Jeg faar altsaa nu at vide, at dette ikke var Mening, at dette Lønningstillæg kun skulde gælde Mazanti personlig, men at man i øvrigt ikke vilde